

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2751/2020
09.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца АА из села ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Небојша Милосављевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж 94/19 од 23.01.2020. године, у седници одржаној 09.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж 94/19 од 23.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Прокупљу Гж 94/19 од 23.01.2020. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом пресуде Основног суда у Куршумлији П 166/18 од 06.11.2018. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење у укинutom делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П 166/18 од 06.11.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је утврђено право својине тужиоцима у одређеним уделима на непокретности која је ближе описана у изреци пресуде, на основу споразума бр. .../91 од 02.08.1991. године закљученог пред Комисијом за вођење поступка и доношења решења по захтеву за враћање земљишта СО ..., па је наложено туженој да ово право призна и трпи правне последице уписа права својине тужилаца код РГЗ СКН у Ставом другим изреке, одлучено је да поводом овог спора свака странка сноси своје трошкове.

Решењем Вишег суда у Прокупљу Гж 94/19 од 23.01.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Куршумлији П 166/18 од 06.11.2018. године.

Против другостепеног решења тужиоци су изјавили ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, јер постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку применом члана 408. у вези са чланом 420. („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужилаца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и утврдио да су тужиоци сувласници на одређеној непокретности. Међутим, иако су тужиоци у целини успели у парници, њихов захтев за накнаду трошкова није усвојен, већ је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да је у тужби предложено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Другостепени суд је одбио жалбу тужилаца и потврдио одлуку о трошковима поступка, са образложењем да је пуномоћник тужилаца на рочишту од 23.01.2018. године тражио трошкове по трошковнику који није доставио, а на рочишту које је одржао 06.11.2018. године и на коме је закључена главна расправа трошкове је тражио по АТ, међутим није их прецизно определио.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужилаца на накнаду трошкова поступка.

Чланом 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци да узме у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о износу трошкова, одлучује суд ценећи све околности. Ако је прописана тарифа за награде адвоката или за друге трошкове, ови трошкови одмериће се по тој тарифи (став 2). Чланом 163. истог закона, прописано је да о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке, без расправљања (став 1); странка је дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду (став други); захтев за накнаду трошкова странка је дужна да поднесе најкасније до завршетка расправљања које претходи одлучивању о трошковима, а ако се ради о доношењу одлуке без претходног расправљања странка је дужна да захтев за накнаду трошкова поднесе у предлогу у коме суд треба да одлучи (став 3).

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака

странка сноси своје трошкове поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех странака у спору као и одредбе члана 163. став 1, 2. и 3. ЗПП. Наиме, према стању у списима пуномоћник тужилаца адвокат Небојша Милосављевић је на рочишту за главну расправу од 06.11.2018. године, на којем је расправа закључена, доставио спецификацију трошкова тужилаца у овом спору, којом је определио врсту и износ трошкова за које тражи накнаду. Стога је нејасан закључак нижестепених судова којим су одлучили да свака странка сноси своје трошкове поступка.

У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду примедбе изнете у овом решењу, те ће на основу одредаба Закона о парничном поступку, којима су регулисани трошкови поступка, одлучити о захтеву тужилаца за накнаду трошкова поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 2. у вези са чланом 420. ЗПП-а укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио на поновно одлучивање.

Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић